

אמרי שפר "רלט"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך: ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אחד אמר, שאדם המחכה לישועתו קצת קשה לו כשהולך לשמחה, כי שם כשמברך את הבעל שמחה הלה עונה לו בקרוב אצליך ולפעמים זה עושה לו הרגשה לא נעימה, אבל כשהולך לנחם אבלים ל"ע שם אין לו בעיה זו, כי אף אחד לא יאמר לו בקרוב אצלך רח"ל, וזהו מה שנאמר (קהלת ז', ב'): טוב ללכת אל בית אבל מלכת אל בית משתה...

אחת מהסיבות ואולי הסיבה העיקרית שאדם לא מנצל כל רגע ורגע הוא מפני שנדמה לו שהוא חי בעולם נצחי וחושב לעצמו שמה שלא יספיק לעשות עכשיו יעשה לאחר זמן ואין הוא רואה את הדברים לאמיתם שהחיים הם הזדמנות חד פעמית שהקב"ה נותן לאדם את זה שבעים או שמונים שנה ואפי' יותר אך כמובן שיהיה לזה סוף.

אי הקפדה על הכללים והסתובבות במקומות ציבוריים לאנשים החייבים בבידוד או חלילה חולים מאומתים, כמוה כאדם ההולך ברחוב ויורה בעוברים ושבים ללא הבחנה.

אי' במשנה (עדות פ"ב מ"י) משפט דור המבול - שנים עשר חדש, משפט איוב - י"ב חדש, משפט המצריים - י"ב חדש, משפט גוג ומגוג לעת"ל - י"ב חדש, משפט רשעים בגיהנם - י"ב חדש. 'ראש חודש אדר' מבשר לנו כי הנה מלאה שנה לגזירת שמים, הנגיף הקטלני ששיבש ופגע בסדרי עולם. נתפלל לזכות לדברי דוד המלך ויִוְצִיאֵנִי לְמַרְחָב, וְחַלְצֵנִי, כִּי חָפֵץ בִּי! אֶךְ קָרוֹב לִירְאִיו יִשְׁעוּ לְשָׁכֵן כְּבוֹד בְּאַרְצֵנוּ!

אינני יכול לומר מה אהיה מחר, כל יום הוא יום חדש, וכל יום אני נולד מחדש.

איתא בגמ' (סוכה מו): לא יאמר אדם לילד קטן שייתן לו דבר, ולבסוף לא ייתן לו. שע"י כך יגרום שהקטן ילמד לדבר שקר.

אכן גם בבית אסור לאכול טריפה, אלא התורה נקטה בשדה דווקא, כיוון שהניסיון הגדול של האדם בכל דבר, ובפרט בענייני כשרות, הוא דווקא בשדה, דהיינו בחוץ כשהוא עם חברים, או כשהוא רעב ונמצא ברחוב, ואז הוא עלול להתפתות ולאכול במקומות שהכשרות שם מפוקפקת, לכן נאמר 'בשר בשדה' דווקא ולא בבית... (הרב יהודה צדקה זצ"ל)

'אלה' ראשי תיבות "ליהודים היתה אורה", "ואלה" ראשי תיבות "ליהודים היתה אורה ושמחה". ועוד דרשו חז"ל (מגילה טז): "אורה - זו תורה. "מעתיך יש להמליץ: "כל מקום שנאמר 'אלה' - ליהודים היתה אורה, בלא שמחה, כלומר שלימוד התורה נעשה מראה ולא מאהבה - "פסל את הראשונים", לימוד התורה רק פסל את הזדונות והפכן לשגגות. אך כאשר נאמר "ואלה" - ליהודים היתה אורה ושמחה, שהתורה נלמדת בשמחה ובאהבה - "מוסיף על הראשונים", הרי הזדונות נוספות על המעשים הטובים הראשונים ונעשות כזכויות...! [ה'אמרי חיים' מויז'ניץ]

אל תמהר לגזור במספריים את הקשר שניתן להתיר ביד. קל מאוד להכריז "שברו את הכלים". הרבה יותר קשה להדביק את השברים.

אמר הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ: לפני מתן תורה - התאחדו כל ישראל 'בלב אחד' וחנו נגד הר סיני 'כאיש אחד'. אולם לאחר מכן לא הצליחו להיות שוב באחדות. לא שהם לא רצו אחדות. אחדות היא דבר גדול. אלא שכל אחד רצה להיות הפטרון של האחדות והאיש שיקבל את התואר 'עושה השלום'. משכך, "שאר כל החניות בתרעומות ובמחלוקת"...

אמר הרבי מקאצק הדבר היחיד שלא ניתן לחיקוי, היא האמת, כי אם מחקה הרי שאין היא אמת.

בארץ חיים (יו"ד סי' רסה) כתב, שהרב מהר"ן אזולאי אב"ד צפת בעל ספר שולחן הטהור על תרי"ג מצוות, עשה תקנה והסכמה בצפת שלא לעשות סעודת יום המילה בבשר אלא בדגים, כדי לא לבייש מי שאין לו, שסעודת דגים יותר בזול. והביא שבספר כרם חמר (ח"ב תקנות גאוני מערב הקדמונים סי' מה) כתב, שתיקנו כן בתקנות ארצות המערב משום טובת העניים שלא יצטרכו להרבות בהוצאה.

בזוגיות הבית עומד על מידת האמת, אסור לשקר כלל ומי שמשקר מלבד האיסור שבזה, שידע שכל שקר מהווה כמסמר בארון המתים בחיי הנישואין של עצמו. כי הנישואין בנויים על אמת בתכלית.

בזכירת מעשה עמלק נאמר בפסוק (דברים כ"ה, י"ח): אשר קרך בדרך ויזנב בך. ואיתא בספה"ק, "אשר קרך בדרך" – "קרך" הוא מלשון "קרירות", העמלקים ציננו – האבן אפגעקילט – את בני ישראל מהאידישקייט שלהם, ואיך הצליחו לעשות כזה דבר? אומר הפסוק "ויזנב בך" – ואומר רש"י "מכת זנב", הם לקחו את כל האידישקייט והכניסו את זה לשוואנצנות...

בכל יום אנו אומרים כצמד: "הכנסת כלה והלוויית המת". בזמנינו השכנות הנוראה והחדה היא לא רק פיזית וגיאוגרפית, אלא גם רגשית, אך יש ללמוד מכאן רמז עמוק: מתוך העסק של השמחה האמיתית שבמתן התורה ובניית בתי התורה לדורי דורות אנו למדים כיצד מוציאים מבתינו החוצה את היצר הרע שהוא בבחינת "מת". אין מצוה להכניס אותו למוחנו, ליבנו ובתינו, אלא אך ורק ללוותו החוצה!

במנחה בשבת אין אומרים "ישמחו במלכותך" כמוסף ולנוסח ספרד גם בשחרית, והטעם: לפי שהוא זמן פטירת ג' צדיקים יוסף משה ודוד ולכן אין להזכיר שמחה "ישמחו במלכותך" בשעה זו (סידור יעב"ץ שמר"ע דתפילת מנחה של שבת)

בספר "אמונה ובטחון" נאמר כי "האמונה בבחינת הלכה והביטחון בבחינת מעשה". כלומר, הביטחון הוא הביטוי המעשי של האמונה. האמונה עצמה היא כוח נפשי שבאמצעותו אנו מתנהלים בחיים היומיום, מכוחות הנפש שאי אפשר לחיות בלעדיהם" ("עלי שור" ח"א, ק)

בפסוק מוזכר ארבעה איברים ע"ן ש'ן י'ד ר'גל, שזה ר"ת "עשיר" אדם צריך להרגיש עשיר שיש לו איברים אלו שלמים שקיבל מהקב"ה, ולא יתלונן על מה שחסר לו אלא יודה תמיד על מה שיש לו. (רבנו אפרים)

בתקופת הקורונה, שאל מחותן את השדכן "מה הם המעלות של הבחור?" אומר השדכן "הבחור מקפיד להתפלל ביחידות, אינו הולך למקוה, אינו הולך לישיבה, אינו מעורב בין הבריות..." השידוך נגמר בכי טוב בשעה טובה ומוצלחת...

גם כאשר מתפללים ומתפללים על החולה שיבריא ולא נענים ח"ו, גם אז זהו רצון הבורא ומכסת התפילות גם היא עולה לזכות נשמתו של הנפטר.

